

Κι ὁ μαῦρος πού 'τονε τρελλός, τρελλός καὶ δαιμονέας,
ἐκεῖ πού 'ποδοχτύπεσεν, ἐνοῖγεν τὸ μνημόριον

Πόντ.(Τραπ.) 2) 'Ο πονηρός, ὁ κατεργάρας Πόντ. (Τραπ.)

δαιμονερός ἐπίθ. ἐνιαχ. διμουνιρός Σάμ.

'Εκ τοῦ οὐσ. δ α ἰ μ ο ν α ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ε ρ ό ς.

Δαιμόνιος ἐνθ' ἄν.

δαιμονεύω Πελοπν.(Μαρθ.) διμουνεύον Στερέλλ.('Αρ-
τοτ.) δομαινέω Καππ.

'Εκ τοῦ οὐσ. δ α ἰ μ ο ν α ς. 'Ο τύπ. δ ο μ α ι ν ε ύ ω ἐξ
ἀντιμεταθέσεως.

Δαιμονίζομαι, τρελλαίνομαι ἐνθ' ἄν.: Τώρα διμόνιψιν ἡ
κόσμον, εἵμαστι χειρότεροι Στερέλλ. ('Αρτοτ.) Δομαι-
νεύτη! (ἐτρελλάθη) Καππ. || 'Ἀσμ.

Λέν ἔχω τί παρδύεται, | ἡ σκύλλα δαιμονεύεται,
μόν' ἔχω πὼς μ' ἐκάλεσε, | κουμπάρα μὲ προσκάλεσε
ὦχ, τὰ στέφανα ν' ἀλλάξω | καὶ νὰ μὴν ἀναστενάξω
Πελοπν. (Μαρθ.)

δαιμονιά ἡ, 'Ηπ. (Ραδοβύζ.) Χίος κ.ά.—Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ οὐσ. δ α ἰ μ ο ν α ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ι ά.

'Η πονηρία, ἡ ζωηρότης ἐνθ' ἄν.: "Ὅλο δαιμονιές εἶσαι
Χίος. Συνών. δ ι α β ο λ ι ά.

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Λακων.)

δαιμονιακά ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ. κ.ά.

'Εκ τοῦ ἐπίθ. δ α ι μ ο ν ι α κ ό ς.

1) Κατὰ τρόπον πονηρόν, κακὸν ἐνθ' ἄν.: 2) Μεταφ., εὐ-
φύως, κατὰ τρόπον ἐφευρετικόν, ιδίως ἐπὶ κακοῦ ἐνθ' ἄν.

δαιμονιακός ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. κ.ά.

Τὸ 'Ελληνιστ. ἐπίθ. δ α ι μ ο ν ι α κ ό ς.

Α) Κυριολ. 1) 'Ο σχετικὸς πρὸς τοὺς δαίμονας, ὁ ἀναφε-
ρόμενος εἰς τοὺς δαίμονας ἐνθ' ἄν.: Πρόληψις δαιμονιακή
Λεξ. Δημητρ. 2) Οὐδ. οὐσ., ὁ δαίμονας Λεξ. Δημητρ.: Μπῆ-
καν μέσα του δαιμονιακά.

Β) Μεταφ. 1) 'Ο δαιμόνιος, ὁ εὐφυής, ὁ ἐπινοητικὸς ιδίως
ἐπὶ κακοῦ ἐνθ' ἄν.: Δαιμονιακός 'ς τίς ραδιοργάνειες Λεξ.
Δημητρ. 2) 'Ο ἐμπαθής, ὁ κακός, ὁ ἐξ ὀργῆς μανιώδης
Λεξ. Δημητρ.

δαιμονιάρης ἐπίθ. Αἴγιν. Θράκ. Κάρπ. Κορσ. Κρήτ.
(Κίς. Σέλιν.) Κύθν. Μύκ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Πελόπν. (Γορ-
τυν. Καλάβρυτ. Μάν. Στεμν. κ.ά.) Ρόδ. Χίος — Μ. Φιλήντ.,
Γλωσσογν. Β, 121 — Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. Βλαστ., 399
Δημητρ. διμουνιάρ'ς Α. Ρουμελ. (Καρ.) 'Ηπ. (Δωδών.
Μελιγγ. κ.ά.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Αἴν.) Λέσβ. Μακεδ.
(Ὀλυμπ. κ.ά.) Σάμ. λαιμονιάρης Προπ. (Μαρθ.) Θηλ.
δαιμονιαρὲ Δ. Κρήτ. δαιμονιαρὰ Α. Κρήτ.

Τὸ Βυζαντ. ἐπίθ. δ α ι μ ο ν ι ά ρ η ς.

1) 'Ο μανιακός, ὁ δαιμονισμένος ἐνθ' ἄν.: Βρὲ διμουνιάρ',
ἐμουριασμένι, πάλ' ἐν εἰσι, βρέ, μὴ τὰ καλὰ σ'; Λέσβ.

Μ' αὐτὴ θὰ τὰ βάλης; εἶναι μιὰ δαιμονιαρὰ, ἔχε τὰ μέδε σου
(= τὸν νοῦ σου) Α. Κρήτ. || Παροιμ.

'Ο τρελλὸς τὸ δαιμονιάρη σὰν τὰ μάτια του τὸν ἔχει
(ἐπὶ συμπαθείας ἐκδηλουμένης μεταξὺ ὁμοίων) Αἴγιν.
|| Αἰνίγμ.

'Αναχαίνει μαλλιαρὸς καὶ μπαίνει δαιμονιάρης
(ὁ ἀσκὸς πληρούμενος οἴνου) Χίος. Στραβανάτοδος πατέρας,
πανέμορφος γιὸς καὶ δαιμονιάρης ἔγγονος (τὸ κλῆμα, ἡ
σταφυλή, ὁ οἶνος) Χίος. Τὸ αἰνίγμ. εἰς παραλλαγ. πολλαχ.
|| 'Ἀσμ.

Καὶ δαιμονιάρης κι ἂν γενῶ καὶ τὰ βουνά κι ἂν πάρω,
τὴ θυγατέρα π' ἀγαπῶ γυναικα θὰ τὴν πάρω
Πελοπν.

Τὸ βλέμμα σου τὸ ταπεινὸ καὶ τ' ἄσπρο σου ποδάρι,
αὐτὰ τὰ δυὸ μ' ἐκάμασι λωλὸ καὶ δαιμονιάρη
Νάξ. ('Απύρανθ.)

Τὰ μάτια σου μὲ κάνουνε τρελλὴ τσαὶ δαιμονιάρα
τσαὶ πὰ νὰ λύσω τὸ στισοῖνί τσ' ἐγὼ λυῶ τὰ μιτάρια
Μύκ.

'Ο ἔρωτάς σου μ' ἔκαμε λωλὸ καὶ δαιμονιάρη,
ὥστα νὰ πιᾶσω τὸ χαρτί, πέφτει τὸ καλαμάρι
Κάρπ. 2) Μεταφ., ὁ εὐφυής καὶ δραστήριος Πελοπν. (Γορ-
τυν.): 'Η ἀδύνατη γῆ θέλει νοικοκύρη δαιμονιάρη.

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. 'Σ' τ' Διμουνιάρ' 'Ηπ.
(Δωδών. Μελιγγ.) 'Σ' τοῦ Δαιμονιάρη τὸ Σπήλιο Δ. Κρήτ.

δαιμονίζω πολλαχ. καὶ Πόντ. ('Ἀμισ. Τραπ. κ.ά.)
δαιμονίζ-ζω Κάλυμν. Κῶς Μεγίστ. Ρόδ. κ.ά. δαιμονιδίζω
Σύμ. δαιμονίντζω 'Αστυπ. Λέρ. Σίφν. κ.ά. δαιμονίζω Καππ.
(Ἀραβάν.) δαιμονίζου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) διμουνίζου
Θράκ. (Σαρεκκλ.) Λέσβ. Μακεδ. (Βογατσ. Σισάν. Χαλκιδ.)
κ.ά. διμουν-νίνου Λυκ. (Λιβύσσ.) δαιμονίζουρ ἐνι Τσακων.
(Πραστ. κ.ά.) δαιμονῶ Α. Κρήτ. 'Αόρ. ἐδαιμονίξα Πόντ.
ἐδαιμόν'τσα Πόντ.(Τραπ. κ.ά.) Μέσ. καὶ Παθ. δαιμονίζομαι
σύνθηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ.) δαιμονίζ-ζομαι Κῶς Μεγίστ.
Ρόδ. κ.ά. δαιμονίζουμαι πολλαχ. διμουνίζουμι σύνθηθ. βορ.
ιδιωμ. δαιμονιδίζομαι Σύμ. δαιμονίντζομαι 'Αστυπ. Κάρπ.
Λέρ. Σίφν. κ.ά. δαιμονίγουμε Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) δαιμο-
νίγουμε Πόντ. (Χαλδ.) δαιμονίσκομαι Πόντ. (Οἶν.) δαιμονί-
σκομαι Πόντ.(Τραπ. Χαλδ.) δαιμονισκούμενε ἐνι Τσακων.
'Αόρ. ἐδαιμονίγα Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) ἐδαιμονίστα Πόντ.
(Οἶν. Τραπ. κ.ά.) Μετοχ. δαιμονιγμένος Πόντ. (Τρίπ.)
διμουντζ'μένους Μακεδ. (Βογατσ.) δαιμονισμένο Καππ.
(Ἀραβάν.)

Τὸ ἀρχ. δ α ι μ ο ν ι ζ ω.

Α) 'Ενεργ. 1) Πειράζω, ἐρεθίζω, ἐξοργίζω, τινὰ πολλαχ.
καὶ Πόντ. ('Ἀμισ. Τραπ. κ.ά.) Τσακων. (Πραστ. κ.ά.):
Μὴ μὲ δαιμονίζης πρωτ-πρωτ.Μέρα δὲν περνᾶ, πού νὰ
μὴ μὲ δαιμονίσης πολλαχ. Κάθε πρωτ' μ' αὐτὸ τὸ ψαλίδι
τσάκ-τσάκ μὲ δαιμονίζεις 'Αθῆν. Πουλὸ μὴ διμουνίζ' αὐ-
τὸ τοῦ πιδί, μὰ δὲ ξέρω, πειὰ μέρα θὰ 'ν' αὐτὴ, πού θὰ τοῦ
πιᾶσουν κι θὰ τοῦ πιᾶσ' λαχτάρα Μακεδ. (Βογατσ.) Σίντας
ἐρθ' αὐτὸς οὐ ἄνθρουπους, μὴ διμουνίζ' αὐτόθ. Κάθι μέρα
τοὺν διμουνίζ' Μακεδ. (Σισάν.) Μὴ μὴ διμουνίης ἄλλον, σ'
λέου, θιγόν' κι φέγα 'Ηπ. (Κουκούλ.) 'Αντιφέρσου κ' ἐσὺ νὰ
τὸν δαιμονίσης Πελοπν. ('Αρχαδ.) Μὴ δαιμονίγης με Πόντ.
Μὴ δαιμονίζερε τὸ καμπζὶ ἐκιοῦ (μὴ πειράζης το παιδί ἐσὺ)

Πραστ. "Αι 'ς τὸ διάβολο, μὴ μὲ δαιμονίζης 'ς τὰ καλὰ καθούμενα Πελοπν. (Γαργαλ.) Τὸ βάρεσε τὸ διαβολο-μνούλαρο 'ς τὰ ρουθούνια μουλαρόμνιγα τσαί τὸ δαιμό-νισε Πελοπν. (Ξεχώρ.) Βγήκε 'ς τὴν πόρτα ἐκεῖνος ὁ πει-ρασμός κι ἄρχισε πάλι μ' ἓνα χαμόγελο, πού δαιμόνιζε Γ. Βλαχογιάνν., Προπύλ. 1 (1900), 73. Εὔεισε γιὰ νὰ τὴν κατηγορήσῃ κάτι λόγια σουβλερά, πού τὴ δαιμονίζανε Γ. Ψυχάρ., Στὸν Ἰσκιό, 62. Αὐτὴ ἡ μεταλλαγή τῆς Κλαίλιας τὸν εἶχε δαιμονίσει Γ. Ξενοπ., Ἀναδυομέν., 86. || Παροιμ. Λέ μ' ἐλεημονῆς, μὴ μὲ δαιμονῆς Κρήτ. (Πεδιάδ.) || "Ἀσμ.

'Ο ἔρωτας εἶν' δαίμονας τσ' ἀνθρώπους δαιμονίζει, τσι φρόνιμους κάνει λωλούς, τσι κουζουλούς φουρκίζει Κρήτ. (Μόδ.)

'Αγάπη 'ναὶδ δαιμόνιο τσ' ἀνθρώπους δαιμονίζ-ζει, τοὺς φρόνιμους κάν-νει τρελ-λούς τσαί τοὺς τρελ-λούς ζορίζ-ζει

Τῆλ.

'Αόπη εἶνιν δίμονας κι ἀθρώπους διμονίν-νει τοὺς φρόνιμους κάμνει λουλ-λούς κι τοὺς λουλ-λούς 'ξουρχίν-νει

('ξουρχίν-νει = ἐξορίζει) Λυκ. (Λιβύσσ.)

Θαρρεῖς κι ἄνε μ' ἀρήθηκες, τάχα θὰ κιτρινίσω; καραφαλάκι θὰ γενῶ γιὰ νὰ σέ δαιμονίσω (καραφαλάκι = γαριφαλάκι) Κύθηρ.

Γριά, παμβόγρια μ' ἔπαιρνε νὰ πᾶ' νὰ μὲ γκρεμ-μίσῃ, λόγια γλυκὰ μοῦ ἔλεγεγ - γιὰ νὰ μὲ δαιμονίσῃ Νίσυρ.

Κόκκινη βιόλα θὰ γενῶ, γιὰ νὰ σέ δαιμονίσω Πελοπν. (Γέρμ.)

Γιά, μὴ μὲ διμονίζιτι καὶ μὲ βάλιτι 'ς τὴ μέσ' καὶ φιλήσ' ὅπεια μ' ἀρέσ' "Ηπ. (Κόνιτσ.)

Νὰ εἰπῶ γιὰ τὰ χειλάκια σου, ρόδα εἶναι κι ἀνθίζουν, ὅπιοι τὰ ἰδοῦν, κοπέλα μου, ἀμέσως δαιμονίζουν Πελοπν. (Σκουτάρ.) || Ποίημ.

Μέσα σὲ σαλόνι ὀλόφωτο τρελλὸς χορὸς ἀρχίζει μὲ μουσική, ὅπου κι ἀφτιά καὶ πόδια δαιμονίζει

Ι. Πολέμ., Χειμώνανθ.², 217. 'Η σημ. καὶ Βυζαντ. πβ. 'Ερωτοπαίγν. (ἐκδ. Hesselting - Pernot, 87): «'Αγιά Τρι-άδα, κάμε τὴν τὴν κόρην νὰ θελήσῃ | νὰ μοῦ τὸ δώσῃ τὸ φι-λί, νὰ μὴ μὲ δαιμονίσῃ». Συνών. ἀ γ κ υ λ ὶ ὠ (Ι) ΒΙ καὶ εἰς λ. ἀ π ο δ α ι μ ο ν ί ζ ω. β) 'Επὶ σωματικῆς παθήσεως, βασανίζω, ταλαιπωρῶ 'Ερεικ. Κέρκ. (Συναράδ.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν. Ξεχώρ. κ.ά.): Μ' ἐδαιμόνισε τὸ δόδι ὅλη νύχτα Κίτ. Μάν. 'Ητα στενὸ τὸ παπούτσι καὶ μ' ἐδαι-μόνισε αὐτόθ. Τὴν ἐδαιμόνισε τσι γροθιές Συναράδ. Τὰ δαι-μόνισε 'ς τὸ ξύλο τὰ παιδιὰ τῆς 'Ερεικ. 2) Καθιστῶ τινα δαιμονόληπτον, δαιμονισμένον Κεφαλλ.: Φρ. Νὰ μὲ δαιμο-νίσῃ ἡ Παναγία καὶ ὁ 'Αγιος Γεράσιμος (ἀρά). Συνών. ἀ γ κ υ λ ὶ ὠ (Ι) Β5.

Β) Μέσ. καὶ Παθ. 1) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ πνεύματος πονηροῦ, γίνομαι ἐξαλλος, τρελλαίνομαι σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σταυρ. Τρίπ. κ.ά.): Φωνάζει καὶ κάνει σὰ δαι-μονισμένος πολλὰ. 'Ηδαιμονίστηκες, τί ἔπαθες; Φοῦρν. Σίτᾱ στέκ' δαιμονίδκεται (ἐκεῖ πού στέκεται καταλαμ-βάνεται ὑπὸ δαιμονίων) Σταυρ. 'Εφώναζε σὰν δαιμο-

νισμένη κάθε βράδυ 'ς τὴν ταράτσα 'Αθῆν. Οἱ σειρήνες σφουρίζουν σὰν δαιμονισμένες αὐτόθ. Μακριὰ ἀπ' αὐτό-νον τὸν ἄνθρουπον, εἶνι διμονῦ'σμένους' θὰ σὶ κάψ' κακὸ Μακεδ. ('Αρν.) Μωρὴ δαιμονισμένη, σὰ g' ἐσένα εἶ-μαι 'γώ; Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) «'Ητον ἕνας νέος τρελλὸς ἢ δαιμονιζόμενος, ὡς τὸν ἔλεγον οἱ παππᾶδες» Ι. Κονδυλάκ., Πρώτη ἀγάπ., 49. || Φρ. Κάνει δαιμονισμένη ζέστη (ὑπερ-βολικὴ) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Συνών. φρ. δ ι α β ο λ ε μ ε ν η ζ έ σ τ η. Κάνει δαιμονισμένο κρύο (δριμύτατον) 'Αθῆν. Συνών. φρ. δ ι α β ο λ ε μ ε ν ο κ ρ ύ ο, δ ι α β ο λ ό κ ρ ο ο. Φυσᾶ δαιμονισμένος ἀέρας (ισχυρότατος) Πελοπν. (Μάν.) Δαιμονισμένε! (ἀρά) Κύθηρ. Πελοπν. (Οἶν.) Διμονισμένα παιχνίδια (πολυθρόβυα) Μακεδ. || Αἰνίγμ.

'Αποὺ πίσου ἀπ' τοῦ μύλου μας αἶγα διμοννίζιτι τσι boudadavíziti (boudadavíziti = τεντώνεται ἢ διάστρα) Λέσβ.

Στραβογουζέλος πατέρας, ἔμορφος νίγμός, δαιμονισμένος ἔγγονος (τὸ κλῆμα, τὸ σταφύλι καὶ τὸ κρασί) Πελοπν. (Καρδαμ.) Τὸ αἰνίγμ. εἰς παραλλαγ. πολλὰ. || "Ἀσμ.

Γῆ μάνα του ἐπόθανε γῆ ὁ κύρης του ἐχάθη γῆ κι ἀπὸ τ' ἀερόφκια του κανεῖς ἐδαιμονίστη Κάρπ.

Κ' ἐκεῖ πρὸς τὰ μεσάνυχτα ἡ κόρη ἐδαιμονίστη αὐτόθ.

"Αμε καὶ ρώτηξέ τζι ὁρθὸς εἶδα 'ναι ἡ ἀφορμή δως, κοδὸ δαιμονιστήκανε νὰ φά' δὴ κεφαλὴ δως; (κοδὸ = ἄραγε) Κρήτ. ('Αρχάν.)

Κι ὁ μαῦρος μ' ἔτονε τρελλός, τρελλὸς δαιμονισμένος, ἐκεῖ πού ποδοκτύπεσεν, ἐνοῖγεν τὸ μνημόριν Κερασ.

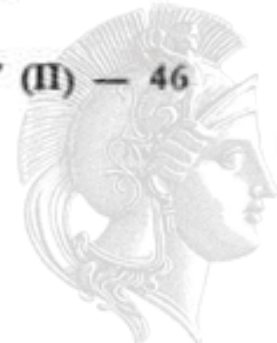
Μωρὲ σκύλλα, μωρ' ἄνομη, μωρὲ δαιμονιγμένη, δὲν ἤδρες κρίσιν νὰ ἐμπῆς, κριτὴν νὰ τὸν παιδεύς, μὰ τότε ρίχνης 'ς τὸν Θεόν, πού 'ναι δικαιοκρίτης; Τρίπ.

Στὴν γάμαρήμ μου ἤμουν κι' ἐφακιολ-λίζ-ζουμουν κι' ἐκεῖνος 'πόξω πέρνα κι' ἐδαιμονίζ-ζουμουν Ρόδ.

Τὴν εἶδε ὁ διάκος κι' ἔσκασε, παππᾶς καὶ δαιμονίστη Πελοπν. (Σκαμν.) Τὸ ἔσμ. εἰς παραλλαγ. πολλὰ.

Κάμνει τὰ πορτοκάλια τσαί τὰ λιμπίζονται, κάμνει τὰ παλληκάρια τσαί δαιμονίζονται

Εὔβ. (Κουρ.) 'Η σημ. ἤδη 'Ελληνιστ. Πβ. Κ. Δ. (Ματθ. Εὐαγγ. 4, 24) «καὶ προσήνεγκαν αὐτῷ πάντας τοὺς κακῶς ἔχοντας, ποικίλαις νόσοις καὶ βασάνοις συνεχομένους, δαιμο-νιζομένους καὶ σεληνιάζομένους». Συνών. β ι σ τ ι ρ ὶ Β2, τ ρ ε λ λ α ἰ ν ο μ α ι. β) Σεληνιάζομαι, πάσχω ἐξ ἐπι-ληψίας Πόντ. κ.ά.: Δαιμονίζεται διὸ φορὲς τὸ μῆνα Λεξ. Δημητρ. 2) Συνεκδ., ἐξοργίζομαι, ταρασσομαι, ἐξάπτομαι, παραφέρομαι σύνθηθ. καὶ Καππ. (Συνασσ κ.ά.) Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Κάτσε φρόνιμος, γιατί θὰ δαιμονιστοῦ καὶ θὰ ζε πχιάσου 'ς τὸ ματσούκι Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Σὰν ἄκουσε πὼς τὸ παιδί του ἐχτίπησε ἐν' ἄλλο μὲ τὸ συν-γιᾶ, ἐδαιμονίστηκε Πελοπν. (Αἶγ.) Διμοννίστ'κα ἀπ' τὰ παράξινα π' ἄκ'σα. Εὔβ. ('Ακρ.) Μ' εἶπι μερικά λόγια, πει-ραχτ'κὰ λόγια, κι διμοννίσ'κα Θράκ. (Σαρεκκλ.) 'Εκατε-γόρεσά τον καὶ ἐδαιμονίστην Τραπ. Δαιμονίζομαι μ' αὐτὴν

δὰ τὴ Χρουνανγή, πού, ἄμα εἵμαστε ἐμεῖς, καὶ τί δὲ λέει τὸ βρωμόστομό τ'ζη! Μῆλ. Εὐτά με καὶ δαιμονίονμαι (μὲ κάμνει καὶ παραφέρομαι) Χαλδ. Ξὰν τ' ἀδελφᾶ ἄμον ντὸ εἶδαν τὸν Δεκατριὸν ντὸ ἔρθεν καὶ 'κ' ἔπαθεν κακόν, ἐδαιμονίγαν κ' ἐθέλεσαν ξὰν νὰ χάν'ν ἄτον (πάλιν τ' ἀδελφία, ὅταν εἶδαν τὸν Δεκατριὸν ὅτι ἦλθε καὶ δὲν ἔπαθε κακόν, ἐδαιμονίσθησαν καὶ ἠθέλησαν καὶ πάλιν νὰ τὸν καταστρέψουν) αὐτόθ. "Όταν τὸν εἶδα σὲ τούτῃ τὴν κατάστασι, δαιμονίστηκα Σινασσ. 'Εδαιμονίστε νὰ φύτση, ὃ' χωρεῖ νι ὁ τόπο (ἐδαιμονίστηκε νὰ φύγῃ, δὲν τὸν χωρεῖ ὁ τόπος) Τσακων. "Αμα τ' ἄκουσε ὁ 'Οβραῖος, δαιμονίστηκε Βιθυν. Δὲ βοροῦ νὰ δού λέπου νὰ κἀν' τὸν αἰο, διμοννίζουμι Εὐβ. ("Ακρ.) 'Εδαιμονίστηκε βορόρα - βορόρα με τὴν ἀγλυκοσάλα (= αὐτὴ πού εἶθε νὰ μὴ γλυκάνῃ ποτὲ τὸ σάλιο τῆς, νὰ εἶναι διαρκῶς λυπημένη) Πελοπν. (Γαργαλ.) Δαιμονίζομαι τὰ μικρὰ μαζί μου (λόγω ὑπερβολικῆς ἀγάπης) 'Ιος. Τὰ εἶχα γραμμένα πρῶτα γαλλικά καὶ δαιμονίστηκε νὰ τὰ μεταφράσω Γ. Ψυχάρ., Στόν 'Ισκιο, 6. Σὰ μᾶς εἶδε ὁ καπετάνιος νὰ τὸν ἀνεβάξουμε πάλε 'ς τὸ καῖκι, δαιμονίστηκε Κ. Παρρορ., Στὸ ἄλμπουρ., 174. 'Η νοτιὰ εἶχε δαιμονιστῇ, τὸ σπῖτι κου- νότανε συθέμελο Π. Νιρβάν., Συναξάρ., 31. || Φρ. Δαιμονίζομαι ἀπὸ τὸ κακό μου (ἐξάπτομαι ἐξ ὀργῆς) πολλὰ. || Παροιμ.

'Αλέθει, δαιμονίζεται κι ἀλεύρι δὲν 'ποτάσσει (ποτάσσει = ἀποκτᾷ ἐπὶ τῶν μοχθόντων ἐπὶ ματαίῳ) Αἰ- γιν. 'Η σημ. ἤδη 'Ελληνιστ. πβ. 'Ησύχ. «παρεφέρετο ἐδαιμονίζετο». 3) Σοφίζομαι, μηχανῶμαι Ζάκ. 4) Ὑπο- πτεύω Καππ. (Σινασσ.) 5) 'Επιδιώκω μετὰ μανίας νὰ ἐπι- τύχω τι Λεξ. Δημητρ.: Δαιμονίστηκε νὰ διοριστῇ.

Γ) Μετοχ. 1) 'Ο πονηρός, ὁ ἀναίσχυντος καὶ ἐπίμονος Θράκ. ('Αδριανούπ.) Πόντ. 2) Οὐδ. οὐς., τὸ δαιμόνιον Ν. Πολίτ., Παραδ. 2, 1220. 3) Μεταφ., ὁ λίαν εὐφυῆς καὶ ἱκανός, ὁ δαιμόνιος, σύνθηθ.: Δαιμονισμένος ἄνθρωπος, δαι- μονισμένο μυαλό σύνθηθ. || *Ἀσμ.

Κανεῖς δὲν τὸν κατάλαβι ἀπὸ τὴ συντροφιὰ τ'ς, κ' ἔνα μ'κρὸ κλιφτόπ'λον, μ'κρὸ διμοννισμένον, ἐκεῖνου τοῦ κατάλαβι, 'ς τὴ συντροφιὰ τ' λέει Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. δι α β ο λ ε μ έ ν ο ς, τ ε τ ρ α π έ ρ α τ ο ς. 4) Μεταφ., ὁ ἀνήσυχος Κρήτ. (Μεραμβ.) κ.ά.: Νὰ σὲ πιάσω θέλω γώ, δαιμονισμένο, καὶ δὰ σὲ σάσω (δὰ = θά). Μεραμβ.

δαιμονικός ἐπίθ. λόγ. πολλὰ. διμοννικός "Ηπ. ('Αρ- τοπ.) διμοννικός Στερελλ. (Φθιώτ.) διμονν'κός πολλὰ. βορ. ιδιωμ. Θηλ. δαιμονιστῇ Πελοπν. (Ξεχώρ.) διμοννική "Ηπ. ('Αρτοπ.) διμονν'κή Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.) δαιμον- κὸν τό, Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) δαιμονικό σύνθηθ. καὶ Καππ. (Γούρτον.) διμονν'κό Εὐβ. (Ψαχν.) Θράκ. (Μάδυτ.) διμο- νικό "Ηπ. ('Αρτοπ.) διμοννικό Θεσσ. (Γερακάρ.) Μάκεδ. (Δαμασκ. Κοζ. Σταυρ. κ.ά.) διμονν'κό πολλὰ. βορ. ιδιωμ. δαιμονικό Καππ. ('Αραβάν.) διμοννικό Καππ. ('Αραβάν.)

Τὸ 'Ελληνιστ. ἐπίθ. δ α ι μ ο ν ι κ ό ς.

Α) 'Επιθετικ. 1) 'Ο ἀνήκων, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν δαί- μονα, ὁ προερχόμενος ἐκ δαίμονος πολλὰ. "Ητανε δαιμο- νικό συνέργειο Πελοπν. (Κορινθ.) Δὲν μπαίν'νι μέσ' 'ς τοῦ μύλου οἱ λιχωῖν'ς, γιατί' ἱκεῖ ἐνι διμονν'κῇ συνιργίᾳ Στερελλ. (Αἰτωλ.) Δαιμονικό συνέδριο (συνάθροισις πονηρῶν πνευ- μάτων) Κρήτ. — Ν. Πολίτ., Μελέτ. 2, 467. "Οδὰς βαρέση ἡ

μουλαρόμυγα τὰ ζά, τότενες τὰ πιάνει μία δαιμονιστῇ μά- νητα Πελοπν. (Ξεχώρ.) Διμοννικὲς δ' λυεῖς εἰν' πολλὰς, τοῦ μανόγαλον νὰ 'ποῦμι "Ηπ. ('Αρτοπ.) Αὐτὰ εἶνι διμοννικά πράματα Στερελλ. (Φθιώτ.) Τὰ πιὸ πολλὰ δαιμονικά φου- σᾶτα συνάγονται 'ς τὴν τάπητα τὴ μεγάλη Γ. 'Επαχτίτ. εἰς Προπύλ. 1 (1900), 250 Δαιμονικὴ συνέργεια Λεξ. Βλαστ., 489 || Αἰνιγμ.

Στραοπίστελ-λη ἡ μάννα | καὶ γλυκοταριὰ ἡ κόρη καὶ δαιμονικό τ' ἀγγόνι

(στραοπίστελ-λη = στραβοπόδαρη· ἡ ἄμπελος, ἡ σταφυλή, ὁ οἶνος) Νίσυρ. Τὸ αἰνιγμ. εἰς παραλλαγ. πολλὰ. || *Ἀσμ.

Βρίσκει τοῖ πόρτες σφαλιστὲς καὶ τὰ κλειδιὰ παρμένα τὴ σκύλλα τὴ δαιμονικὴ 'ς τὴν ἄλυσή δεμένη Βιθυν.

'Η σημ. ἤδη Βυζαντ. Συνών. δι α β ο λ ι κ ό ς, σ α τ α ν ι κ ό ς. 2) Συνεκδ., ὁ ἔξαλλος, ὁ δαιμόνιος Γ. 'Ε- παχτίτ. εἰς Προπύλ. 1 (1900), 146.—Λεξ. Δημητρ. 'Εμπρός στὴν ὁρμὴ του τὴ δαιμονικὴ τρέμει ὁλόσωμο τὸ σκαφίδι Γ. 'Επαχτίτ., ἐνθ' ἄν.

Β). Τὸ οὐδ. ὡς οὐς. 1) Τὸ πονηρὸν πνεῦμα, τὸ ζω- τικό, τὸ δαιμόνιον σύνθηθ. καὶ Καππ. ('Αραβάν. Γούρτον) Πόντ. (Τραπ.): Δὲν ξέρουν τί σοὶ ἀνθρώπ' εἶνι κα- μπόσ' κὶ λέπ'νι διμονν'κὰ τ' νύχτα Εὐβ. ("Ακρ.) Τὸν πῆραν τὰ διμονν'κὰ κὶ τοὺν σήκουσαν Εὐβ. (Ψαχν.) 'Εφάν- θεν 'ς σ' ὁρμάτ' τ' ἔναν δαιμονικὸν Τραπ. Σὲ οὐλ-λες τίς γέν-νες ρεκαζομάναγε 'πὸ τὸ κακό πού τῆς κάμνανε τὰμ μαῦρα δαιμονικά (ρεκαζομάναγε = ἐκραύγαζε) Εὐβ. (Κουρ.) 'Εφκασι 'ς τὰ διμονν'κὰ τραπέζ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σὶ πολλὰς σπ'λὲς βρίσκουντι διμονν'κὰ Εὐβ. (Στρόπον.) Δὲν εἶναι οἱ νεράιδες μόνο· καὶ ἄλλα ζωτικά καὶ δαιμονικά πειράζουν νύχτα μέρα τοὺς ἀνθρώπους Πελοπν. (Οἶν.) 'Εχει δαιμονικά (δαιμονίζεται) Κρήτ. (Κίσ. Σέλιν.) 'Εκαθήτανε σὲ βαρὺ τόπο. 'Εκεῖα πααινοερχόδισα τὰ δαιμονικά Κύθηρ. Τὰ διμοννικά εἰν' καθόσ' πού τὰ μαζών'ν "Ηπ. ('Αρτοπ.) 'Υπάρχουνε δαιμονικά, μακρέα τσ' ἀλλάργα νὰ πᾶνε 'πὸ τὸ σπῖτι μου! Εὐβ. (Βρύς.) || *Ἀσμ.

'Ιησοῦς Χριστὸς νικᾷ | οὐλα τὰ δαιμονικά (ἐξ ἐπ'ωδ.) Θράκ.

'Ιησοῦς Χριστὸς νικᾷ | τσ' ἡ μιγὰλ' Παναγιά, νὰ ξουρτσίξ' τὰ κακὰ | τσ' οὐλα τὰ διμονν'κὰ (ἐξ ἐπ'ωδ.) Σκυρ.

Τρία 'διρφάκια γκαρδιακά πονλύ 'σαν 'γαπημένα, μὰ σέφ'κι τοῦ διμοννικό γιὰ νὰ τὰ ξιχουρίθ' (σέφ'κι = ἐπενέβη, εἰσῆλθε) Μάκεδ. (Κοζ.)

"Ηταν δυὸ ἀδέρφια γκαρδιακά, δυὸ ἀδέρφια 'γαπημένα κὶ βάλλθ'κιν τοῦ διμοννικό γιὰ νὰ τὰ ξιχουρίθ' Μάκεδ. (Δαμασκ.) Συνών. ἀ έ ρ ι 4, ἀ έ ρ ι κ ό 3. β) 'Η νό- σος ἐπιληψία, ὁ σεληνισμὸς Εὐβ. ("Ακρ.) Κρήτ. (Κίσ. Σέλιν.): Τὸν βράζ' τοῦ διμονν'κό, ὅξ' ἀπουδῶ κὶ μακριὰ "Ακρ.

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Δαιμον'κῇ "Ηπ. (Κό- νιτσ.)

δαιμόνιο τό, δαιμόνιον Πόντ. ('Αμισ. 'Ιμερ. Κερασ. Χαλδ. κ.ά.) δαιμόνιο σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν.) διμόνιον σύνθηθ. βορ. ιδιωμ. δαιμόνι Πελοπν. (Γαργαλ. Τριφυλ.) δαιμόνι 'Απουλ. (Καλημ. Καστριν. Στερνάτ. Τσολλίν.) Πληθ. δαίμονα Θράκ. (Φανάρ.)

